

עין משפט
נר מצוה

א

המקנה פרק ראשון סוטה

מסורת הש"ס

כ"י קדוש מעיקרא שפיר קדוש טעום הכי נשרפת. קשיא כיון דהוא
היה מביא מנחתו עליה אמאי נשרפת מאי שנא מאה דמתן כפרק
ד' (ב) במסכת נזיר (דף נ"ד): האשה שנדרה נזיר והפרישה את
נדרתה נזיר והיפר לה בעלה אם שלו היתה הנהמה תלא ותרעה
נעדר ואם שלה היתה הנהמה תמלא

ממות ואפי"ג דכשעת הקדש הוה כח
מקדש דק"ל דבעל מיגו גיזי ואפי"ה
אמר כיון דמשלו היתה תלא ותרעה
נעדר דנפקא לחולין ומתן נמי התם
כפרק בית שמיאי (ס"ג דף נ"ג) מי
שנדר נזיר והלך להביא נדרה כהמה נדר
אם שלו נענשה כהמה נדר הכי
הוא נזיר ואם משנגנבה כהמה נדר
אינו נזיר והכי נמי הוה עדים בעולם
קודם הקדש ולאו אדעתא דהכי הקדש
ועד אמאי נשרפת כיון דק"ל כבית
הלל דאמרי כפרק יש נטולין (נ"ג דף
קכ): ובפרק כ"ג במסכת נזיר (דף נ"ג):
דש שאלה להקדש למה אינו נשאל
עליה ותלא לחולין: דבי קדוש
מעיקרא במעות קדוש. ואין להקשות
והא חשש תלי אפי"ג דכי קדוש מעיקרא
נעטות קדוש דלא חיי לכפר מדי היכא
דלא טעא ואפי"ה מתן כפרק נמלא
דכריתות (דף נ"ג): המביא חשש תלי
ונודע שלו חטא ירעה עד שמתאבל
דהא מפרש התם טעמא משום דלנו
נוקפו נגמר ומקדיש:

גזירה שמא יאמרו מוציאין מב"י
שרת לחולין. וזו תקשה
כל כי דמתן תלא ותרעה נעדר נגזר
שמא יאמרו מוציאין מקדושת הגוף
לחולין מתיך התם לא מוכחא מילתא
ולכא היכרא אין קדושת פה לקדושת
הגוף ויאמר קדושת הפה היא אכל
הכא איכא היכרא בין קדושת הפה
לקדושת כלי שרת וז"ע כפרק שמי
מדות (מנחות פ"ד ג.) ובפרק המורה
(שם דף ע"א):

קרב הקומץ ולא הספיק בו.
נראה דהוא הדין אם קרב
הקומץ ונאל עדים שנעממה דאלמ
נמי כיפרה ספיקה דהכי אמר כפרק
נמלא דכריתות (דף כ"ג): גבי חטאת
נעממה הבא על הספק אם (ו) משמיה דמו נודע לה שילדה אסורה
אפילו כהנהא שעל הספק כחא כיפרה ספיקה:

נמצאו עדים וזממין. נראה (ו) דלקדשה בכלי קזי וקודם קמייה
לדאחא הקמייה איכא איקורא דרצנן ונשרפת דמוקמינן
נמי התם לא דמתן משמולקא נודע לה הכי וז תקדש נודע לה שלו
ילדה ובדין הוא דמותרת כהנהא ומאי טעמא תקבר מדרבנן:
ובהורה ולא שתייה ז"ה ובור. מהכא משמע דבעלה מותר
דה לאתרא ולא אמרי' ימתיך עד שלו שמי שמת זכות
תתנה לה דאם היה אסור בה הכי הוה מזיני למיקרי בה ונקמה
ונודע ודע וכן הראני רבי כירושלמי ונקא האיש מעון (ס) מנהא חושש
שמא תלה זכות ואחיא כמ"ד הזכות מולא ואינה ניכרת:
יש

האומרט עמאה אני. שהדמה לבית דין על קלקולה שהיו מאיימין
עליה כדמתי ממני' (ס) מקמי דפקדוש. ככלי שרת: טיפוק לחולין.
כפרין שלא היה קדושת הגוף אלא קדושת פה וכל הנמחות נפרות
כל זמן שלא קדשו ככלי' (א) **אלא לכפר דקדוש.** דכלי שרת מקדשין
את הראוי להם שלא ללאת עוד
לחולין כדמתין כל הנוגע בהם יקדש
וליקרב אינה ראויה שהרי אינה יקדש
אלא להזכיר עונה של זו שנתדק והרי
היא בדוקה ועומדת ולנדבה נמי לא
חזיא להקריבה דמנחת שעורים אינה
כשירה אלא לטובה ולעומר: אי
אמרת בשלמא מים בודקין אוסה.
אם שמתה עד שלא נצאו עדים אלמלא
בשעת שניתנה ככלי ראויה היתה לכלי
שרת דההיא שעתא כח מיקדשא
ומיקרב היא מספק כשאר מנחת סוטה
הילכך כי קדוש ככלי שפיר קדוש ומשום
הכי כי חמו עדים איספלא מהקריבה
מכאן ולהבא ולא נפקא לחולין ונשרפת:
אלא אי אמרת אין המים בודקין אוסה.
הואיל ולא ליבדק שפיר קדוש ולא ראויה
היא למנחה: סיגלי מילתא למפרע.
דלא היתה ראויה לכלי ואין כלי שרת
מקדשין אלא הראוי להם כדאמר
בזבחים (דף ס"א): וטיפוק לחולין.
כלל שפירין מנחתה פה שלה וקדושת
כלי שלה הכל כעטות שהיינו כפזרים
שהיא עטונה מנחת ואיני כן והקדש
טעות אינו הקדש' (ט) **שינפה כעורה.**
לאחר שקדשה בכלי ועל זנת את ברא
העדים ולא על טומאה של סמירה
ראשונה הילכך כי קדשה בכלי כח
מקדש ומקרב הואי דלא הוה לה
עדים: **שנרעה לאו נקביה.** והיחמוה
והולכה ויזמנה: **דלטו פרחי כהונה**
כייסא. של ראשה תלייה לה שלא
תשטת מידם: **לעולם כדאמרין**
מעיקרא. כדהיה סלקא דעדיה
כרישא שעל טומאת סמירה ראשונה
נצאו ואפילו הכי לא קשיא לרז שמת
דהא דקאמר דכיון דלא חזיא לקדוש
מיפוק לחולין אין הכי נמי מדאורייתא
יאכת לחולין ומדרבנן לא נשרפת לפי
שאין הכל בקיאין בהלכות ידע שבשזיל

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדוש
ככלי שרת לחולין: הכי הוא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפדה ויביא דמיהא את המנחה: קדש הקומץ. שקמתה ותן
קומץ ככלי שרת קדש צדקות קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
נגד ארבע עבודות של דם וזבחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם ומתן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: שם הוא. ושוב אינה שומה דאמתאן בעינן למשרייה:
הרי הוא ככל המנחות. שארע בהן פסול בין קמייה להקטרה ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה
הראויה לה קאמרין שעתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה

דכשכר קרבה שרייה נאלצין כל זמן שלא אירע בהן פסול בגופן: כאו
עדי סמירטה שעל ידיה כהן לכהן: מנחה חולין. לא קדושת
פה ולא קדושת כלי (ו) ואין מועלין בה דכעטות הוה. אלמלא לא אמרינן משרף
לחולין וי"ט כי קתני נצאו לה עדים שהיא טמאה מנחתה נשרפת מדאורייתא קאמר דבת
מקדש הואי: קלא איס לכו. הכל יודעין שהקדישה
טעות: כוונתם דרז שש. דאין המים בודקין סוטה שיש לה עדים: ולא מעממיה.
דועד אין בה דההוא לכו לנפקא סוטה מיריש אלא
לטובה ודאית צעד אחד אלא מקרא אחרינא נפקא: עסורה. ואם לא נעממה האשה
וההורה היא ונקמה לה זכות דכהא לא אמר קרא ותרעה זרע: היא. ולא
הניאולת מן המים על ידי שהיה קלקולה מפורסם לכל שכבר היו נשואות
ונמנות בה לדבר בה: מוזרום בלנבה. נשים עוות בלנבה: ופרכין ורבי
שמעון. דאמר לנתן ככ: אין זכות מולא נהי דר"ו לא דריש מיהו
יש לא דריש מיהו יש לה עדים נפקא מקרא קשיא דאתה מוציא שם רע על
הטהורות ויאמרו עדים היו להם:

(א) לנתן ככ: (ב) מוספא
פי"ג: (ג) כריתות כ"ד.
(ד) נחמסות לנתן ככ: דרי
דומה וזו תמלא פירוש על
מלה זכ: (ה) ובי מוספא
מסדהין יד: דיה ור"ט.
(ו) לנתן ככ: (ז) נמנות ק:
(ח) נמנות ס: (ט) זכ:
(י) פרכין ככ: (יא) ג"י ר"ח
משולח דכעטות ס:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כי וז'
דמסתב נזיר וז' את
כדמנה ואח"כ היפר לה
נכחה: (ב) בא"ד לביא
כדמנה ומנחה שנגבה
אם עד שלא וז' ור"ב
נמנה: (ג) ד"ה קרב וז'
הכל על הספק אם
משמולקא נודע לה
שלא ילדה אסורה וז'
נלח מתולדות ספרה
ספיקה והלכה לה
נמי: (ד) ד"ה מנחה ככלי
נראה דקאי אקדשה ככלי
ויקדש את דמתן אם
תשמולקא: (ה) ד"ה
וההורה וז' אינו מושג:

גליון הש"ס

נ"ב קדש הקומץ וכו'. עי'
לנתן ככ ע"כ מדיה
אלו: תוס' ד"ה כי וז'
בו' ועוד בו' עיין מל"ת
פ"ה ה"ד מהל' משהיק:

מוסף רש"י

הרי היא ככל המנחות.
שעמלה עד שלא קדשה
ככלי ותפדה ותלא לחולין
ומתעממה יקרא אחרת.
וחשרף שקדשה קדושת
הגוף ואינה יולאה עוד
לחולין יקדשו ככ: במצוא
עדיה וזממין. אומן
שמתה עטמה עם האיש
כדריעות כד:

א) פי' כ"י לקמן דף ר' ד'
ד"ה לא ספיקא.
ב) כהא דל"ל בין דמתי
כהא קולת וזת שאמרו וז'
ג) אל"ל ז"ל והא דלא אמר
לה בקרי לה מיה טעום נון כ"י ונתייב"ו י"ל מוסא דלא שכיח וזמא דאמר לנתן (דף ו) לענין עדים כדמתי' ועוד דל"כ הוה מתנונה כמ"י לנתן כממון.